

Η θέση της θρησκείας στο Θιβέτ και το Νεπάλ (Μοναχός Ilie Bobaianu, Αγιογράφος)

/ [Πεμπτουσία](#)



[Προηγούμενη δημοσίευση:<http://www.pemptousia.gr/?p=173989>]

Κάποιες σέκτες των Aghoris καταδιώκονται και περιορίζονται από τους άλλους Ινδουιστές, από τον νόμο και από την θρησκεία. Ευθύνονται ακόμα και για αρπαγές ανθρώπων. Αν περίπου παντού στην Ινδία με ακολουθούσε ένας φόβος και μία απέχθεια –όχι τόσο σωματική όσο ψυχική– μπροστά στην ειδωλολατρία, εδώ τα βίωσα πιο έντονα. Όταν φτάσαμε στο ξενοδοχείο, μπήκα κάτω από το ντους ντυμένος για να βγει η μπόχα του καμένου ανθρωπίνου κρέατος.

Κάποια στιγμή επισκεφτήκαμε έναν ναό αφιερωμένο σε μία ενσωματωμένη θεά (Kumari νομίζω την έλεγαν) που ζούσε έγκλειστη μέσα στον ναό και ήταν προστατευμένη από μύστες γέροντες. Ήταν μία κορούλα δώδεκα χρονών, που είχε γεννηθεί σε μία ευνοϊκή αστρολογική θέση και που την συνόδευαν και διάφορα θαυμαστά γεγονότα την μετεμψύχωσή της την περίμεναν από παλαιά οι γέροντες. Μεγάλο πλήθος του λαού την λατρεύουν και την προσκυνούν, αν και λίγοι είναι εκείνοι που έχουν το προνόμιο να την δουν. Οι περισσότεροι παίρνουν σαν ευλογία μία δική της φωτογραφία. Στους ξένους απαγορεύεται αυστηρά να την δουν. Εμάς μας έδωσαν από μία φωτογραφία, την οποία εγώ την πέταξα με την πρώτη ευκαιρία. Λέγεται ότι κάνει θαύματα και λέει προφητείες, συμβουλεύει και καθοδηγεί όσους την ρωτούν για τα μεγάλα τους προβλήματα.



Τέτοιο φαινόμενο δεν είναι καθόλου σπάνιο στον Ινδουισμό. Περίπου όλοι οι δικοί τους μεγάλοι διδάσκαλοι και πνευματικοί μύστες παρουσιάζονται σαν ενσωμάτωση διαφόρων θεών τους, ιδιαίτερα του Σίβα.

Στην Κατμαντού παρευρέθηκα και σε μία ζωοθυσία προσφερομένη στην θεά Κάλι η μάλλον στον διάβολο.

Θιβέτ και Βουδισμός

Ο βουδισμός παρουσιάζει διαφορετικές μορφές. Στην Κατμαντού υπάρχουν δύο αρχαίοι μεγάλοι ναοί, «στούπα», όπως ονομάζουν τους βουδιστικούς ναούς, που προσελκύουν βουδιστές προσκυνητές από πολλά μέρη. Και στην Κατμαντού και στην Λάσα -η πρωτεύουσα του Θιβέτ, που ονομάζεται «Η Στέγη του Κόσμου» και στην οποία μείναμε δυό νύχτες μετά από την παραμονή μας στο Νεπάλ- οι κάτοικοι παρουσιάζουν μία χαρακτηριστική φυσιογνωμία -σαν ράτσα αλλά και σαν πνεύμα- προσαρμοσμένη στην σκληρή ζωή του βουνού.

Στα πρόσωπά τους διαφαίνεται η κόπωση, η επιμονή, η αντοχή, αλλά συνδεδεμένα

με την απλότητα, αθωότητα και ευλάβεια. Η πόλη Λάσα, κτισμένη στα 3658 μέτρα ύψος, είναι η πόλη με το μεγαλύτερο υψόμετρο του κόσμου. Για εκατοντάδες χρόνια έμεινε τελείως περιορισμένη από τον υπόλοιπο κόσμο. Ξεχωρίζει από την επιβλητική παρουσία του παλατιού Ποτάλα, το πρώην πολιτικό και θρησκευτικό κέντρο του Θιβέτ και χειμωνιάτικη έδρα των διαφόρων Δαλάι Λάμα. Το παλάτι αυτό επεκτείνεται σε 90.000 τετρ. μέτρα, έχει ύψος 117 μέτρα και πάνω από 10.000 δωμάτια.

Εντυπωσιάστηκα από την ευλάβεια που έχουν οι ντόπιοι για την θρησκεία τους. Και στην Κατμαντού και στην Λάσα τους είδα να πηγαίνουν στον ναό (στούπα) μεγάλοι και μικροί, γέροι και νέοι, λαϊκοί και μοναχοί, ντυμένοι με παραδοσιακές στολές, με σοβαρότητα, κρατώντας στο χέρι κομποσχοίνι και προσευχόμενοι η μάλλον επαναλαμβάνοντας το συνηθισμένο τους μάντρα για τον διαλογισμό «om mani padmne hum».

Οι στολές τους θυμίζουν τον μεσαίωνα. Οι γυναίκες αφήνουν τα μαλλιά τους μακριά, μπλεγμένα συνήθως σε δύο κοτσίδες. Για πρώτη φορά έμαθα και είδα ότι στον Βουδισμό υπάρχουν και μοναχές. Φοράνε και αυτές κόκκινα η ροζ ενδύματα και έχουν το κεφάλι ξυρισμένο, ώστε δύσκολα τις διακρίνεις από τους μοναχούς. Στους ναούς ανάβουν κεριά, όμως όχι μακριά, όπως εμείς, αλλά χυνομένα σε ποτηράκια. Χαρακτηριστικό στους ναούς τους είναι ένα είδος μεταλλικό κίτρινο ροδάνι, όπου είναι γραμμένη μία προσευχή η ίσως το μάντρα τους, βαλμένα στην σειρά το ένα μετά το άλλο, τα οποία οι πιστοί τα γυρίζουν συνεχώς. Κάτω από αυτά συνήθως καίνε θυμίαμα.



Μου έκανε μεγάλη εντύπωση που έβλεπα τους ντόπιους να κάνουν ένα είδος μετανοιών το μεσημέρι, στο κέντρο της πλατείας ή στους δρόμους, προσανατολισμένοι προς τον ναό. Όμως οι μετάνοιές τους είναι κάπως διαφορετικές από τις δικές μας. Ξαπλώνουν στο έδαφος κάτι σαν χαλάκι ή στρώμα χαμηλό και στενό όσο είναι το πλάτος ενός ανθρώπου, και από την όρθια στάση, με τα χέρια ενωμένα στο μέτωπο, κατεβαίνουν κάτω, αφήνοντας τα χέρια σε κάποια μαξιλαράκια μικρά γλιστερά, για προστασία, με τα οποία γλιστράνε στο στρώμα μπροστά μέχρι που ξαπλώνουν τελείως με όλο το σώμα με το πρόσωπο στην γη. Κάθονται έτσι σειρές σειρές, ο ένας κοντά στον άλλο, ο καθένας με το στρώμα του, μετρώντας αυτές τις μετάνοιες με τα κομποσχοίνια. Τα πόδια τα δένουν με ένα κορδόνι, ίσως συμβολικά.

[Συνεχίζεται]